

ZOMERLIEFDE

Katie Fforde bij Boekerij:

Een nieuwe kans (Keukengeheimen)
De kunstminnaar
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Een kus met Kerstmis (Stoute schoenen)
Een huis vol liefde (Kunst en vliegwerk)
Hoe vind je de ware? (Halsbrekende toeren)
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven

Katie Fforde

Zomerliefde

Wat zou er gebeuren als Sian voor één keer
haar hart zou volgen?

ISBN 978-90-225-8885-7

ISBN 978-94-023-1424-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Summer of Love*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2011 Katie Fford

© 2011/2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn beminde echtgenoot,
met veel liefde

1

‘Eh... Hallo!’

Sian legde haar vork neer en keek over het tuinmuurtje. Een vrouw met een fles wijn in haar ene hand en een jampot met bloemen in de andere keek haar met een glimlach aan.

‘Hallo!’ zei Sian.

‘Ik hoop niet dat je me een nieuwsgierig aagje vindt, maar ik zag de verhuiswagen gisteren wegrijden en ik wilde je welkom heten in de buurt. Ik ben Fiona Matcham. Ik woon in het huis aan het eind.’ Ze wuifde met de fles wijn in de richting van waar ze woonde.

‘O,’ zei Sian. ‘Wil je even binnenkomen?’ Ze had zo’n vermoeden dat haar bezoek het grote huis bedoelde, een prachtig gebouw waar haar moeder helemaal lyrisch over was geweest toen ze Sian had geholpen met verhuizen.

‘Ik wil je niet van je werk afhouden, maar misschien kan ik toekijken.’

Sian schoot in de lach en veegde haar handen aan haar korte broek af. Ze had alle aardbeiplanten die ze van haar moeder had gekregen in de aarde gezet. ‘Nee, welnee, ik ben blij dat ik kan stoppen. Ik ben Sian Bishop.’

‘Hallo, Sian.’ Fiona zwaaide met de jampot naar haar. ‘Kijk eens, voor jou.’ Fiona Matcham gaf haar de fles en de bloemen over het muurtje aan en liep toen naar het hek om

zichzelf de tuin in te laten. ‘O! Je hebt een zoontje! Wat leuk! Ik ben dol op kinderen!’

Rory zat met zijn schepje in de grond te spitten die zijn moeder eerst had los gewoeld. Hij keek op en staarde vanonder zijn blonde pony vragend naar Fiona.

‘Jij bent goed bezig, zie ik. Ga je iets planten?’ vroeg Fiona Matcham aan Rory, terwijl ze een pot jam uit de zak van haar linnen jasje haalde.

‘Ja,’ zei Rory ernstig.

‘Nu we op het platteland wonen, willen we onze eigen groente verbouwen,’ zei Sian. ‘Rory heeft dat stukje en ik ga een grotere moestuin in de achtertuin beginnen. We hebben al aardbeien geplant. Straks komt de sla. Rory, wil je wat drinken? Of werk jij verder, terwijl ik thee zet?’

‘Verder werken, terwijl jij thee zet,’ zei Rory, die weer begon te scheppen en hen verder negeerde.

Sian wist dat haar zoon een beetje verlegen was en waarschijnlijk vanzelf bij hen kwam zitten als hij het blik chocoladekoekjes zag dat zijn grootmoeder had meegebracht. ‘Heb je eigenlijk wel zin in een kopje thee?’ vroeg Sian aan haar gast. ‘Ik ga er zo maar van uit...’

‘O ja, thee lijkt me heerlijk. Als het niet lastig is.’

Sian had al geconcludeerd dat deze vrouw, van halverwege de vijftig, niet iemand was die het erg zou vinden als haar huis niet op orde was. Waarom had ze anders wijn meegenomen? De bloemen waren ook artistiek en origineel en kwamen ongetwijfeld uit haar eigen tuin; dit was beslist geen standaardboeket. Sian vond haar nu al aardig.

Ze ging Fiona voor naar de cottage. Het leek binnen donker na de felle junizon, en het rook er vochtig. Maar, zoals haar moeder had gezegd, had ze het huis goedkoop kunnen huren, had het een grote tuin en had de huisbazin, die in Frankrijk woonde, haar toestemming gegeven om het een en ander te laten opknappen, zolang het niet te kostbaar werd. Sian maakte ruimte voor de bloemen op tafel en dat fleurde de boel op.

‘Let niet op de rommel,’ zei Sian, die een halfvolle doos serviesgoed van een stoel haalde. ‘Het was gewoon te mooi weer om binnen te zitten. Ga zitten. Dank je wel voor de bloemen. Het ziet er gelijk een stuk gezelliger uit, op de een of andere manier.’

Haar gast zette de pot jam neer. ‘Voor jou.’ Ze trok een lege stoel naar zich toe en ging aan tafel zitten. ‘Tja, misschien moet dit wel onze hele zomer voorstellen, en dan is het zonde van die zon om binnen te zitten en dozen uit te pakken.’ Ze zweeg even. ‘Ik heb de bloemen maar in een potje gedaan zodat je niet op jacht hoeft naar een vaas. Er is niets zo vervelend als wanneer mensen bloemen meenemen naar een dinertje en je je gasten, het eten en de drankjes moet laten voor wat ze zijn om een vaas te zoeken. Ik heb geen man meer,’ voegde ze eraan toe, ‘dus ik ben gewend aan solo-entertainment.’

‘Ik ben een alleenstaande moeder, dus ik ken het.’ Het was niet echt bedoeld als test, maar Sian had in de vier jaar sinds ze Rory had, ontdekt dat mensen die hiervan huiverden niet snel haar vrienden zouden worden.

‘Dat ben ik ook geweest. De vader van de jongens stierf toen ze nog jong waren. Dat was moeilijk.’

Sian glimlachte naar Fiona vanuit het halfdonker van de sombere woonkamer. Ze had het gevoel dat ze een nieuwe vriendin had gevonden.

‘Ik ga water opzetten. Wat voor thee wil je?’

‘Niet te geloven dat je al in staat bent me een keus te bieden,’ antwoordde Fiona. Ze zat op het puntje van haar stoel alsof ze elk moment te hulp kon schieten.

Sian glimlachte. ‘Mijn moeder heeft een paar dagen bij ons gelogeed. Ik drink English Breakfast, zij Earl Grey. Dat zijn de keuzes, tenzij je liever kruidenthee hebt.’

‘English Breakfast is lekker.’

‘Ik heb zelfs koekjes. Mijn moeder had een enorm blik meegenomen. Ik ben zo terug,’ zei Sian, waarna ze snel de keuken in dook.

‘Ik vind dat Luella die muur zou moeten weghalen om er een grote eetkeuken van te maken!’ riep Fiona haar na. ‘Waarom stel je het haar niet voor?’

‘Bedoel je mevrouw Halpern? Ze is erg aardig en ze heeft gezegd dat ik het een en ander mag veranderen, zolang ik niet te ver ga. Maar ik denk dat ze muren doorbreken iets te veel van het goede vindt,’ riep Sian terug.

Maar ze was al niet langer alleen in de kleine keuken. Haar gast, die kennelijk niet graag bleef zitten om bediend te worden, stond al naast haar.

‘Ach, kijk die vochtige vloer eens!’ riep Fiona uit. ‘Vreselijk. Maar goed, misschien is dat een kwestie van de dakgoten schoonmaken. Wil je dat ik iemand stuur om ernaar te kijken?’

‘Als het alleen de dakgoot is, kan ik het waarschijnlijk zelf wel,’ zei Sian. ‘En anders zou ik heel blij zijn met de naam van een betrouwbare klusjesman.’ Sian was graag zo zelfstandig mogelijk, maar ze wist ook dat er dingen waren die ze niet kon. Sinds haar verhuizing was haar vader niet meer in de buurt om die dingen voor haar te doen.

‘Je zegt het maar. Ik woon hier al sinds mensenheugenis, ik ken vrijwel iedereen. O, hallo, Rory,’ zei ze, toen het jongetje in de deuropening verscheen.

‘Wil jij de koekjes meenemen?’ Sian gaf het blik aan haar zoon. ‘Neem ze maar mee naar de achtertuin.’ Ze wendde zich tot Fiona. ‘Daar staan een tafel en stoelen. Dan zet ik de thee.’

‘Goed idee. Dan gaan Rory en ik vast lekker zitten. Ik ben Fiona,’ zei ze tegen de jongen.

‘Zou je niet liever mevrouw Matcham zijn?’ vroeg Sian.

‘O, nee,’ zei Fiona resoluut. ‘Fiona is veel beter.’ Ze glimlachte. Waarschijnlijk om de resolute toon wat te verzachten.

‘Zou jij de melk vast willen meenemen?’ vroeg Sian.

‘Ach, schenk het hier vast in bekertjes, is dat niet veel makkelijker? Als jij en Rory dan een keer bij mij zijn, hoeft ik ook niet zo overdreven formeel te doen.’

Sian glimlachte en deed theezakjes in de bekers. Ze kon zich de verrukte reactie van haar moeder voorstellen als ze haar over Fiona vertelde. Haar moeder zou Fiona zien als een verstandige, oudere vriendin, als een mogelijke oppas, en – aangezien ze in zo'n mooi huis woonde – als een potentiële klant voor haar dochter. Richard zou ook blij zijn. Hoewel ze door hem naar dit dorpje was verhuisd en hij haar en Rory onder zijn vleugels had genomen, zou hij blij zijn om te horen dat de burens aardig waren.

Fiona Matcham en Rory stonden achter in de tuin toen Sian de bekers thee naar buiten bracht. Sian ging op een van de stoelen zitten, dronk van haar thee en keek naar hen beiden. Ze was blij dat Rory zijn verlegenheid was vergeten en vriendschap met Fiona sloot. Het was nogal wat om hem uit zijn vertrouwde omgeving te halen en mee te nemen naar het platteland – ook al was het een dorp, zoals Richard terecht had gezegd, en geen verlaten plek, mijlenver bij alles vandaan. Er waren een school, een pub, een kerk en twee winkels, met in de ene een postagentschap. 'Een bruisende metropool, dus,' had haar vader droogjes gezegd. Hij was niet zo enthousiast geweest als zijn vrouw toen hij hoorde dat zijn dochter samen met zijn enige kleinkind ging verhuizen, hoewel ze allebei inzagen dat ze goede redenen had om te verhuizen. 'De thee staat klaar!' riep ze. 'Met koekjes.'

Rory draaide zich om en rende over wat ooit het gazon zou worden – als ze hier natuurlijk zo lang zouden kunnen blijven en haar huisbazin geen bezwaar zou maken, dacht Sian droefgeestig. Fiona volgde hem.

'Je hebt zeker niet wat van dat prachtige fluitekruid voor me, hè?' vroeg Fiona, toen ze bij het tafeltje kwam. 'Ik moet morgen de bloemen voor de kerk verzorgen en een enorme bos fluitekruid zou er schitterend uitzien!'

'Ach, natuurlijk. Pluk wat je wilt.'

'Dank je. Misschien wil je me wel komen helpen. Mijn collega is er niet, dus moet ik het alleen doen. Rory kan ook

helpen.’ Ze zweeg. ‘Maar natuurlijk niet als je het druk hebt of morele bezwaren tegen de kerk hebt.’

Sian moest lachen. ‘Nee, ik kom je graag helpen. Al ga ik zelf niet naar de kerk.’

‘Dat geeft niets, dan help je me alleen met de bloemen.’ Fiona pakte haar beker en nam een slok. ‘Als beloning zal ik je voorstellen aan de mama’s uit de buurt. Er zijn er drie die ik redelijk goed ken. Gaat Rory al naar school?’

Sian knikte. ‘In september. Hij is vorig jaar in Londen al begonnen, maar dat was een ramp. Hij is in de zomer jarig en was dus nog maar vier, en het was zo’n grote school. En zijn juf was ook niet echt aardig.’

‘Wat afschuwelijk! Ik kan me niets ergers voorstellen. Arme Rory. Arme jij.’

Sian glimlachte. ‘Ik ben blij dat je me niet zo’n draak van een moeder vindt die haar kind krampachtig probeert te beschermen. Het onderwijs is een van de redenen dat ik uit Londen weg wilde. Toen hij écht niet meer naar school terug wilde, heb ik hem thuis lesgegeven. Maar hier gaan we het opnieuw proberen.’

‘De school hier is fantastisch. Ik heb jarenlang in het bestuur gezeten. Het komt vast wel goed.’

‘Dat denk ik ook. En als het om voortgezet onderwijs gaat, zijn de scholen in Londen nog erger.’

Fiona knikte. ‘En je wilde hem waarschijnlijk niet naar een kostschool sturen. Ik heb dat wel gedaan. Dat hoorde zo in die tijd... maar ik ben er bijna aan onderdoor gegaan.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Al zou ik het waarschijnlijk niet zo erg hebben gevonden als mijn man niet net was overleden.’ Ze nam nog een slokje thee. ‘Waarom wilde je nog meer verhuizen?’

Sian wuifde met haar hand. Meestal was ze niet zo’n prater, maar bij Fiona voelde ze zich op haar gemak. ‘Al-lerlei redenen. Het plattelandsleven, een eigen moestuin, zelfvoorzienend zijn. Een vriend stelde dit plaatsje voor en

hij heeft het huis ook voor me gevonden. Zijn zus begint een speelgroep met buitenschoolse spelactiviteiten, en Rory is gek op haar. Het betekent dat ik in de zomervakantie gewoon kan blijven werken, en dat heb ik echt nodig.’ Ze zweeg even. ‘En je kunt toch niet eeuwig naast je ouders blijven wonen, ook al pasten ze vaak op.’

‘Nee?’ Fiona keek bedachtzaam. ‘Een van mijn zoons komt binnenkort bij me wonen.’

‘O nee, dat is toch leuk!’ zei Sian haastig, ook al had ze geen idee wat voor relatie Fiona met haar zoon had. ‘Ik bedoel alleen dat het feit dat mijn ouders zo dichtbij waren niet de enige reden mocht zijn om in Londen te blijven. Het was niet eerlijk om van hen te verwachten dat ze elke keer alles uit hun handen lieten vallen als ik veel werk had. Ze hebben hun eigen leven.’

‘Wat vonden ze ervan dat je ging verhuizen?’

‘Tja, ze waren niet dol van vreugde, maar toen Richard... dat is die vriend van me... dit huis voor me had gevonden, vonden ze het prima.’ Sian somde de voordelen van haar nieuwe huis op. ‘We wonen in een dorp, niet al te geïsoleerd. Er is een goede school op loopafstand. Het is maar een uurtje met de trein naar Londen en het station ligt vlakbij. Ik heb nu een enorme tuin, zodat ik mijn eigen groenten kan verbouwen en de huur is heel redelijk.’

‘Omdat de keuken piepklein en vochtig is,’ zei Fiona.

Sian schoot in de lach. ‘Daar kan ik mee leven, en misschien is er wel iets aan te doen.’

Fiona moest ook lachen. ‘Luella is waarschijnlijk niet de meest attente huisbazin, maar ik mag haar wel.’

‘Ze klonk heel aardig aan de telefoon toen we alles regelden.’

‘Ze heeft de huur van dit huis eigenlijk niet echt nodig, en waarschijnlijk zal ze het op den duur wel verkopen, maar ze wilde graag een plekje in Engeland hebben, zolang ze in Frankrijk woont.’

‘Ik heb een contract voor drie maanden dat waarschijnlijk

wel verlengd zal worden,' zei Sian, die plotseling de rillingen kreeg bij de gedachte dat ze haar cottage zou moeten verlaten. Het huis was misschien wel vochtig, maar het was de perfecte plek voor haar en Rory.

'En je kunt vast veel langer blijven als je wilt,' zei Fiona, die opeens beseftte dat ze Sian ongerust had gemaakt. 'In haar laatste e-mail schreef ze dat ze niet van plan was om terug te gaan naar een land waar je thee drinkt in plaats van wijn. Ik heb haar wel gemist toen ze naar Frankrijk vertrok. Ze was mijn beste vriendin hier in de buurt.' Ze pakte een chocoladebiscuitje. 'Ik ben dol op chocoladekoekjes. Ze hebben iets, vind je ook niet? Er is niets wat zo lekker smaakt.'

Sian beaamde dit. 'Lust je er nog eentje? Ik wou ze maar even binnen zetten, voordat ze smelten. Rory? Jij nog eentje?'

Rory pakte nog een koekje, leunde tegen Sians stoel en speelde afwezig met een speelgoedautootje dat hij onder de tafel vandaan had gehaald, terwijl zijn moeder het blik naar binnen bracht.

'En wat zijn je plannen?' vroeg Fiona, toen Sian terug was met een vochtig doekje om Rory's gezicht en iedereen's vingers schoon te maken. 'Of heb je die nog niet?'

'O, ik heb genoeg plannen. Allereerst wil ik een begin maken met de tuin. Ik heb nog nooit groente verbouwd, maar ik wil het dolgraag proberen. Ik begin met wat snelgroeiende planten, later komen dan de aardappelen en zo. En dan heb ik nog een eigen bedrijfsruimte nodig. Ik hoop dat ik ergens iets kan huren.' Ze vertelde er niet bij dat ze misschien met Richard zou gaan samenwonen. Daar was ze nog helemaal niet van overtuigd, ook al was het idee soms erg aantrekkelijk. Hij was een dierbare vriend – een 'goeie partij', zou haar vader zeggen.

'Wat voor bedrijfsruimte? Ik bedoel, zoek je een vliegtuighangar of een zolderkamertje?'

‘Iets ertussenin, maar eerder een hangar dan een zolderkamertje. Ik beschilder meubels, op bestelling.’

‘O?’

‘Als je echt geïnteresseerd bent, kan ik je wel wat foto’s laten zien.’

‘O, ja! Dat lijkt me enig. Rory, wil jij me de andere kant van de tuin laten zien, terwijl je moeder de foto’s haalt? Het lijkt wel of daar een klein huisje staat.’

‘Goed,’ zei Rory na een ogenblik. Hij klauterde over-eind, en samen liepen ze weg.

Sian vond haar albums al snel en bladerde erdoorheen tot Fiona en Rory terugkwamen. Die leken verdiept in de restanten van een zomerhuisje achter in de tuin. Sian had zelf nog geen tijd gehad om het te onderzoeken. Ze was blij dat ze zo snel iemand had leren kennen. Ze had erover ingezeten dat zij en Rory misschien te veel op elkaar en Richard aangewezen zouden zijn als ze niemand anders hadden om mee te praten. Misschien dat ze wel moeders leerden kennen tijdens de spelactiviteiten waar ze Rory voor had opgegeven, maar misschien ook niet. En Fiona kon het zo goed vinden met Rory; ze was vriendelijk zonder neerbuigend te zijn. Sian slaakte een zucht. Ze maakte zich alleen nog zorgen om Richard. Ze vond hem ontzettend aardig, maar ze was niet verliefd op hem, en hoewel hij dit wist en accepteerde, hoopte hij duidelijk dat ze mettertijd meer in hem zou gaan zien dan alleen een vriend. In zekere zin hoopte Sian dat ook. Hij was in veel opzichten de volmaakte man. Maar ze kon niet trouwen met een man van wie ze niet hield, zelfs niet voor de financiële zekerheid waar ze zo naar verlangde.

Toen Rory zijn moeder zag, rende hij terug, iets rustiger gevolgd door Fiona. ‘Die is van mij!’ zei hij, en hij wees naar een ladekast die was beschilderd met draken, kastelen en een zeelandschap.

Fiona bekeek de foto goed. ‘Wat prachtig! Wat een prachtige schildering. Hoe verzin je zoiets?’

‘Tja, Rory was toen gek op draken... nog steeds wel. Mijn moeder had deze kast voor een habbekrats op een veiling gekocht. Ze stroopt altijd alle veilingen af. En omdat er wel iets mee moest gebeuren, leek het me leuk om iets meer te doen dan alleen schuren en een laag wit erop.’ Ze grinnikte. ‘Ik heb de Kunstacademie gedaan. Ik wilde graag mijn geld verdienen met iets wat met mijn opleiding te maken had, en dat ik ook van huis uit kon doen. Dit is ideaal... althans, dat wordt het, als ik de zaak een beetje heb opgebouwd.’

Fiona bladerde verder. ‘Maar deze zijn toch niet allemaal van jou – de meubels, bedoel ik?’

‘O, nee. Toen mijn vrienden de ladekast zagen, wilden ze dat ik voor hen ook dingen beschilderde. Nu heb ik mijn eigen website, maar ik heb ook een plek nodig om grotere stukken te beschilderen.’

‘Wat voor ruimte heb je nodig?’

‘Weet jij misschien iets hier? Ik zoek een schuur, of iets dergelijks. Een deel van de verf is giftig, dus heb ik een goed geventileerde ruimte nodig.’

‘Misschien weet ik inderdaad wel iets. Mijn eigen schuur. Alleen staat die wel helemaal propvol.’

‘Nou, als je hem zou willen verhuren, zou ik je kunnen helpen met opruimen.’

‘Zelfs zonder huur is dat aanbod al de moeite waard. Ik ben het al jaren van plan, maar heb het nooit aangedurfd.’

‘Ik vind dat soort dingen juist leuk.’

‘Het zou mij, denk ik, ook wel leuk lijken als ik niet overal een beslissing over hoefde te nemen, maar als je me ermee wilt helpen, lijkt me dat fantastisch.’ Fiona zweeg met een peinzende blik.

Sian wilde niet dat ze van gedachten zou veranderen en dus knikte ze enthousiast. ‘Ik ben er dol op. Het lijkt me niet alleen leuk, maar misschien kan ik nog wel wat dingen van je overnemen die ik zou kunnen beschilderen. Ik vind

het altijd zonde om nieuwe dingen te kopen, terwijl er heel mooie meubels zijn die toevallig foeilelijk zijn... tot ik ze te pakken krijg, natuurlijk!

‘Persoonlijk vind ik niet dat je foeilelijke meubels in één zin ook nog eens heel mooi kunt noemen,’ zei Fiona droogjes, terwijl ze het fotoalbum weer aan Sian gaf.

Sian schoot in de lach. ‘Dat zou mijn moeder ook zeggen.’

‘Ik hoop dat dat een compliment is!’

‘Absoluut! Mijn moeder en ik hebben altijd zo’n lol samen.’

‘Wat een opluchting.’ Fiona legde haar hand even op die van Sian en stond toen op. ‘Ik moet ervandoor. Meende je het toen je zei dat je me met die bloemen wilt helpen?’

‘O, ja.’

‘Dan kom ik morgen om een uur of twee langs, kunnen we het fluitekruid plukken en de boeketten samenstellen. Komt dat uit, met eventuele middagdutjes en zo?’

‘Ik doe geen dutje meer,’ zei Rory. ‘Ik ben al groot.’

‘Ik doe zo vaak een middagdutje en ik ben veel groter dan jij,’ verklaarde Fiona. ‘Maar laten we er geen ruzie over maken. Tot morgen dan maar.’

Toen Sian haar gast had uitgelaten en haar opnieuw had bedankt voor de cadeautjes, belde ze haar moeder. Die zou dolblij zijn dat Sian al een vriendin had gevonden. Sian was zelf ook dolblij.

‘Het is Fona,’ zei Rory de volgende middag, toen hij door een van de kleine ramen aan de voorkant keek wie er voor de deur stond.

‘Ah, mooi.’ Sian deed de deur open. ‘Hallo! Loop maar mee naar de tuin, dan gaan we direct plukken.’

Fiona had een emmer bij zich met daarin een snoeischaar en iets wat op een oud gordijn leek. ‘Goeiemiddag. Dag, Rory! Ga je ons helpen bloemen in de kerk te zetten? Er is ook speelgoed daar als je je gaat vervelen.’

De twee vrouwen knipten flinke bossen fluitekruid en vulden Fiona's emmer, en nog een tweede, waarna ze naar de kerk liepen.

'Mag ik de emmer dragen?' vroeg Rory, die ook graag wat wilde doen. Hij was een beetje beledigd geweest dat hij niet had mogen helpen met het plukken van het fluitekruid, maar Fiona had gezegd dat de snoeischaar te gevaarlijk was en alleen door grote mensen gebruikt mocht worden, en volgens zijn moeder was planten uit de grond rukken niet hetzelfde. En dus had hij alleen mogen kijken en was hij zich gaan vervelen.

Sian dacht erover na. De emmer was zwaar, maar ze wilde geen discussie met hem aangaan waar Fiona bij was. Rory was over het algemeen een gemakkelijk kind, maar kon zich vreselijk beledigd voelen als iemand hem ergens te jong of te klein voor vond, en hij had al een beetje lopen mokken omdat hij niet had mogen helpen met bloemen plukken. 'Goed dan,' zei ze ontspannen, in de hoop dat hij het idee snel zou laten varen.

'Misschien kun je me met de mijne helpen,' zei Fiona. 'Mama kan die van haar in haar eentje wel tillen, maar ik weet niet of ik deze zelf kan dragen. Als jij zo lief zou willen zijn om hem samen met me te dragen, dan zou ik dat heel fijn vinden.'

Gevleid door dit verzoek, pakte Rory het handvat beet.

'Hij is best zwaar met al dat fluitekruid, hè?' ging Fiona verder.

'Hij is helemaal niet zwaar,' vond Rory.

'Nou, voor jou misschien niet!' zei Fiona. 'Maar jij bent ook een sterke jongen.'

Sian slenterde op haar gemak achter haar zoon en haar nieuwe vriendin aan. Wat fijn dat ze het zo goed met elkaar konden vinden. Fiona ging echt heel leuk met hem om. Ze was bang geweest dat Rory haar ouders zou missen. Hij was eraan gewend altijd volwassenen om zich heen te hebben.

Ze deed de voordeur op slot en stopte de sleutel in de zak van haar spijkerbroek. Fiona en Rory begonnen te zingen toen ze met zijn drieën over het weggetje omhoog liepen in de richting van de begraafplaats.

Het was koud en donker in de kerk, en Rory was er stil van, totdat Fiona wat lichten aandeed en met hem babbelde alsof ze op een vertrouwde, prettige plek waren. Het kostte Sian ook even voordat ze het gevoel had dat ze niet hoefde te fluisteren, maar tegen de tijd dat Rory wist waar het speelgoed lag, een treinenset, onder andere, ging ze gauw aan de slag om Fiona te helpen de verwelkte bloemen uit het steekschuim te trekken en de verdorde blaadjes op te rapen die niet op het gordijn waren geland dat Fiona op de grond had uitgespreid.

Een tijdje later trok ze de onderste blaadjes van het fluitkruid en gaf ze de takken aan Fiona alsof ze nooit anders had gedaan. Het gaf voldoening om bloemen te schikken in de bijzondere sfeer van zo'n oud gebouw.

‘Het hoeft er alleen maar goed uit te zien van achter uit de kerk. Daar zitten de meeste mensen,’ zei Fiona. Ze deed een stap naar achteren en keek met een kritische blik naar het boeket.

‘Van hieraf ziet het er goed uit!’

‘Dank je! Ik hoop dat je strakjes mee thee komt drinken,’ zei Fiona. ‘Ik heb een taart gebakken, en Jody en Annabelle komen ook. Annabelle is ongeveer net zo oud als Rory, en Jody vind je vast heel aardig.’

‘Wat lief van je. Ik wil ze dolgraag ontmoeten en we zijn gek op taart. Zeker als hij zelfgebakken is.’

‘Ik ook. Ik hou mezelf altijd voor dat gekochte taart het niet waard is om dik van te worden, maar ik weet niet zeker of ik dat wel geloof.’

‘Je had voor ons niet speciaal een taart hoeven bakken, hoor! We doen niet moeilijk over gekochte taart!’

Fiona schoot in de lach. ‘Eerlijk gezegd wil ik je iets vra-

gen, dus het leek me wel zo handig om je gunstig te stemmen.’

Sian moest ook lachen en hoopte dat het niets was waar ze geen zin in had. ‘Tja, als we iets voor je kunnen doen...’

‘Het is niet veel, maar het is niet iets wat ik bijvoorbeeld aan Jody zou kunnen vragen.’ Fiona beet op haar lip, fronste haar wenkbrauwen een beetje terwijl ze het boeket schikte. ‘Het is een beetje gek en ik wil het niet vragen aan iemand die ik goed ken.’ Ze deed een stap naar achteren en bekeek de piramide van frivool wit en groen die in Sians ogen bijna een sterrennacht leek. ‘Ziet het er zo goed uit? Mensen noemen mijn boeketten altijd “apart” en ik weet nooit of dat nou een compliment is of niet. Niemand heeft ooit zoiets gemaakt, volgens mij, maar ik kan me herinneren dat mijn moeder me eens heeft verteld dat Constance Spry altijd een grote kan fluitekruid in de etalage van haar winkel in Londen had staan vlak na de oorlog. Ik heb altijd al zoiets willen maken.’

‘Ik vind dat het er schitterend uitziet. Heel eenvoudig en puur. En als het apart is, dan is het prachtig.’

‘Zolang het er van achter uit de kerk maar goed uitziet,’ bracht Fiona Sian in herinnering, en ze liep die kant op.

Toen Fiona eenmaal tevreden was met het boeket en ze hadden opgeruimd en de treintjes hadden weggelegd, liepen ze naar Fiona’s huis. Bijna daar, zei Sian: ‘Wil je me niet vertellen wat dat gekke verzoek van je is? Ik barst van nieuwsgierigheid.’

‘Tja, dat moeten we natuurlijk niet hebben, al vertel ik het je liever met een papieren zak over mijn hoofd heen. Maar geen woord tegen Jody. Het is allemaal de schuld van je huisbazin. Die heeft me ertoe aangezet.’

‘Tot wat?’

‘Internetdaten,’ zei Fiona. ‘Zo. Ik heb het gezegd. Kijk, daar komt Jody.’

2

Een oranje auto stopte voor het huis. Het portier ging open en een jonge vrouw in korte broek en een gestreept shirtje stapte uit. Ze was bruin, had sproeten en zag er erg sportief uit. Ze deed Sian denken aan een tennisser.

‘Hoi, Fiona! We leuk van je om ons uit te nodigen. Even Annabelle losmaken.’ Ze schoof het portier naar achteren en begon met de bandjes te rommelen. Tegen de tijd dat Fiona, Sian en Rory bij de auto waren, stond het meisje op de grond en keek ze hen vanonder haar pikzwarte wenkbrauwen stuurs aan.

Ze had blote voeten, lange zwarte krullen die over haar rug dansten, droeg een roze kuitbroek en een bijpassend T-shirt. Sian vond haar net een prachtige zigeunerkoningin.

Jody stak haar hand uit naar Sian. ‘Jij bent zeker Sian. Ik ben Jody. En dit prinsesje is Annabelle.’ Jody keek naar Rory en zei: ‘Maak je geen zorgen, ze kan beter met jongetjes omgaan dan met meisjes. Ze heeft twee oudere broers en ze houdt dan wel van roze, maar verder vindt ze meisjesdingen maar stom.’

Rory keek naar Jody en glimlachte als reactie op haar hartelijke en ontspannen houding.

‘Fiona heeft een trein,’ zei Annabelle, trots dat ze iets wist wat Rory niet wist.

‘Als jullie daar eens naar op zoek gaan,’ stelde Fiona voor. ‘Het hek is open, je kunt zo naar binnen.’

Gewichtig liep Annabelle voorop, gevolgd door een gewillige Rory.

‘Dat is een toekomstige hartendief,’ zei Fiona, toen de volwassenen iets langzamer volgden.

‘Hou op!’ zei Jody. ‘Ze is al lastig genoeg als de jongens een logeerpartijtje geven. Dan valt ze hun vriendjes lastig, zo gênant.’ Jody keek verontschuldigend naar Sian. ‘Als Rory genoeg van haar heeft, moet je het zeggen, hoor. En je moet gauw een keertje langskomen. Het is een rommeltje bij ons, maar het is een groot huis, dus hebben we vaak logeerpartijtjes.’

Sian glimlachte en was Fiona ongelooflijk dankbaar, ten eerste om het feit dat ze iemand kende die zo leuk was en ten tweede dat ze hen aan elkaar had voorgesteld. ‘Klinkt super. Wij wonen zelf in een vrij klein huis, maar een logeerpartijtje zo nu en dan lukt altijd wel.’

Terwijl ze achter Fiona en Jody aan door het grote hek de tuin in liep, waardoor een grote open schuur zichtbaar werd waar Rory en prinses Annabelle nu liepen, moest Sian onwillekeurig denken aan wat Fiona haar had verteld.

Fiona was duidelijk een belangrijk iemand in het dorp. Ze verzorgde immers de bloemen in de kerk en ze was vast voorzitter van de vereniging voor plattelandsvrouwen. Het idee van internetdaten leek absurd! Maar wel leuk. Toen ze het huis van haar moeders dromen binnenging, moest Sian toegeven dat het beslist een leuk idee was.

De keuken was enorm groot en had aan de ene kant een indrukwekkend fornuis en aan de andere kant een tafel. De rest van de ruimte was ingericht met een kookeiland, verschillende kastjes, een buffetkast en een bureau. Boven het raam, dat uitkeek op een enige tuin, hing een lange plank met majolica borden en kannen. Of het nu zo was ontworpen door een expert of dat het toeval was, het resultaat was prachtig.

‘Wat mooi!’ zei Sian. ‘Wat een perfecte ruimte!’

‘O, vind je? Soms vind ik het maar een rommeltje, maar als ik eraan denk om het allemaal te veranderen, dan krijg ik de zenuwen. Zo, gaan jullie lekker zitten, dan zet ik thee.’

Jody en Sian zaten net aan tafel toen Annabelle en Rory binnenkwamen. Annabelle stond op het punt om iets te drinken te vragen, maar één blik van haar moeder hield haar tegen.

Fiona, die kennelijk vloeiend kindertaal sprak, vroeg: ‘Willen jullie iets drinken? Appelsap? Annabelle, wil jij Rory laten zien hoe de ijsmachine werkt?’

‘Wat een waanzinnige koelkast,’ zei Sian, die keek hoe Annabelle en Rory hun glazen vulden met ijs.

‘Het is absurd, eigenlijk, want meestal ben ik maar in mijn eentje. Ik heb hem met Kerstmis van mijn zoons gekregen zodat ik altijd ijs heb voor mijn gin-tonics. Niet dat ik dat voortdurend drink, maar ik hou wel van veel ijs.’

‘Ik vind het een geweldig cadeau. Veel beter dan een nieuwe strijkbout, of zo,’ zei Jody, toen Fiona appelsap en rietjes in het glas met ijs had gedaan.

‘Ja, het zijn goeie jongens. Russell woont in Canada en Angus is heel lang weg geweest, maar hij komt nu thuis om een boek te schrijven.’ Ze trok een kastje open en haalde er een blik uit. ‘Althans, dat is Angus’ plan. Ik zie het hem nog niet doen, geloof ik, hij is altijd zo actief en heeft ook nog eens dyslexie.’

‘Waarom dan een boek?’ vroeg Jody.

Fiona haalde haar schouders op, terwijl ze een bord van de afdruiplaat pakte en het blik openmaakte. ‘Volgens mij weet hij gewoon niet wat hij anders moet. Niet dat het zo gemakkelijk is om een boek te schrijven... al die gekwelde zielen. Het zal wel gek zijn om het huis weer met iemand te delen, ook al is het hier heel groot. Een van de redenen dat ik de schuur wil opruimen, is dat ik hem wil verbouwen zodat hij er kan wonen, als hij tot de conclusie komt dat hij

als volwassene niet in één huis met zijn moeder wil wonen. Ik ben niet de netste persoon die er bestaat.'

'Ik ook niet,' zei Jody.

'Zo netjes ben ik ook niet, maar ik vind het leuk om andermans rommel op te ruimen,' zei Sian. 'Veel makkelijker dan je eigen rommel.'

Toen de taart op een bord lag en op tafel stond, wendde Fiona zich tot de kinderen, die luidruchtige slurpgeluiden door hun rietjes maakten. 'Willen jullie nu een stuk taart of strakjes? Nog wat sap? Of de trein?'

Annabelle keek Rory aan. 'Mogen we de taart meenemen naar de trein?'

'Dat lijkt me wel. Mama's? Wat vinden jullie ervan?'

'Minder rommel als ze het mee naar buiten nemen,' oordeelde Jody.

'En mogen ze taart?' Fiona keek Sian aan; blijkbaar wist ze al wat Jody ervan vond.

'Ze mogen best een klein stukje taart,' zei Sian, 'en ik vind het een heel goed idee dat ze het buiten opeten.'

Annabelle keek Rory aan alsof er niets zo spannend was als taart mee naar buiten nemen. Verrukt renden ze weg met hun chocoladetaart in een stukje keukenrol.

'O, wat een rust!' zei Jody, die zich op een stoel liet vallen.

'Ik ga thee zetten,' zei Fiona.

'Die taart is zalig!' zei Sian, en ze snoepte van de kruimels die de kinderen op tafel hadden laten vallen.

'Toe, neem een echt stuk!' Fiona gaf Sian een mes en drie schoteltjes. 'Ik wil hem niet te lang in huis hebben.'

'We doen ons best,' zei Jody met een grijns.

Twee kopjes thee en nog een stuk taart later stond Jody op. 'De zwemles van de jongens zal nu wel voorbij zijn. Ik moet ze maar eens ophalen, als ik Annabelle tenminste meekrijg.' Ze keek naar Sian. 'Zij en Rory hebben het duidelijk naar hun zin. Er is nog niemand komen huilen of klagen over verveling. Geweldig!'